

החמור החכם

פולין

לאט, לאט התחילו המחזירים להתייאש וכל פעם באו פחות ופחות, ושםועה פשוטה בכל העולם שחלב על הזמן, הנסיכה הלינה לא תבחר באף אחד.

אר עדין נמצא אביר אחד, יפה תואר, חזק, אמיץ, לוחם נהדר, שלט בכל כלי נשך ובכל צורות מאבק, ג'ודו, קראטה ואחרים, ששמע על יופיה ווכמתה של הנסיכה הלינה והחליט לנסות בכל זאת להציג את ידה. "אולי" חשב "כשהיא תראה שאין לה עוד מחזירים רבים, תענה בכל זאת לחיזורי".

הוא לבש שריון פלדה וקסדה מוזהבים כולם, עלה על סוסו הלבן והנheadר ויצא לדרך. ארוכה הייתה הדרך והוא רכב כר ימים ולילות, נח רק מעט בדרך עד שהגיע לגבול הממלכה בה חיela הלינה. הוא לא ידע איך להגיע לארמן ולכך, כשפגש אייכר הרוכב על חמוורו, עצר ושאל על דרך האיכר, בחור צעיר, ניסה להסביר לאביר כיצד להגיע לארמן, אך ההסבר היה כנראה מסובך או הדרך מסובכת מדי, או שהאביר עצמו לא קלט את ההסבר, ולכן אמר שישלם לצעיר ביד רחבה אם יוביל אותו לשם. עליה האיכר חזרה על חמוורו ורכב לפניו.

לפני הרבה, הרבה זמן, כשהחירות עוד ידעו לדבר בקול אנווש, ורחוק, רחוק מכאן, מעבר לשבעה הרים ושבעה ימים, במלכה רחבת ידיים, בארמן. יפה בעל שבעה מגדים גבוהים, חיו מלך ומלך. נبون, חכם וישר היה המלך, הנטיינים אהבו אותו ושילמו את מסיהם בזמן, ורק דאגה אחת הייתה לזוג המלכוטי, הבית שלהם.

הלינה הייתה שמה, בחורה תמיירה, שערה אדמנוני ארוך, פניה יפים עם קצת נמשים שרק הוסיף לה חן. גם חכמה ובעל חוש הומור, אלא - בררנית גדולה.

אמרו ההורים "בתנו היקרה, אנו מזדקנים, עוד כמה שנים ונמות. איך תשלטי במלכה הגדולה שלנו בלי שהיא עזר לנו, בעל מלך, שיסיע לך למLOUR?" אבל היא "לא ולא!"

אבירים רבים באו לבקש את ידה אך אף אחד לא מצא חן בעיניה - זה גובה מדי, זה נמור, זה בעל אף ארוך, ההוא סתום טיפש ואחר חומולוג גדול. לא, לא, אלה לא בעליים בשבייה.

עשה? הנה עומדים שני בחורים צעירים יפים, ונראים חכמים ונבונים, ואני לא יודעת למי לבחור. נכון שאחד מהם איכר פשוט, אבל הוא לא פחות נאה מהאביר, ושניהם מושכים אותו במידה שווה." "אין ברירה" ענה המלך "אלא תמציאו להם מבחן קשה ותיקח את זה שינצח".

ציוויתה הנסיכה לשכן ללילה את שני הבחורים בחדרי הארמון, ואת הסוס הלבן ואת החמור להוביל לאורות ולהביס. בעצמה נסגרה בחדרה והתחילה לחשוב איך לבחון את הצעירים. ולמחרת בבוקר קראה להם וכשעמדו לפניה אמרה:

"ראו את המגדל הזה. הוא בעל שבע קומות, הקירות שלו ישרים וחלקיים כמו זכוכית. לא ניתן לטפס עליהם. אני עולה לקומה העליונה ואסגר שם עם אוכל לשבעה ימים בלבד. מי מכם יצליח עותי שם, יהיה בעלי, והשני יושך לכלא. אבל דעו לכם: דלת כניסה לכל קומה נעולה בשרשרא פלה או במגנוול מתוחכם. אחרי כל דלת עומד לוחם אמיץ שיمنع מכם לעלות הלאה ובקומה השביעית, שם, לפני הדלת לחדרי, עומד פנתר פראי שבשו של אדם אהוב עליו".

נבהל נראה האיכר הצעיר. אמן הנסיכה מצאה

בדרכו חשב האביר "הנה בחור צער ופשוט. אוכל להגיד לנסיכה תשוי בינוינו. אם לא תבחר בי, תראי מה נשאר לך - איכר פשוט - זאת הברירה שלך". ועל כן, כשהגיעו לארמון אמר האביר לאיכר "כנס אתי לארמון, וכשהיה למלך, אגמול לך יפה".

את שניים הובילו לאולם הקבלה ושם חיכתה להם כבר הנסיכה. נדהם האביר מיפוריה ורצונו לשאת אותה לאישה גבר עוד. אבל גם לבו של האיכר הצעיר, שראה את הנסיכה בפעם הראשונה, נכבש מיפוריה, מעיניה הגדלות וממנשימים שעלה פניה.

והנסיכה? היא ראתה לפניה שני בחורים צעירים. אביר לבוש שרiron מוזהב, בעל עיניים שחורות ופנים ללא דופי, תמיר, חזק ובעל ארשת פנים נבונה, ולצדיו בחור צעיר, לבוש אמןם בבגדים פשוטים, אבל נקיים, בעל עיניים כחולות, שער בהיר ופנים, אמןם מפוחDOT קצר, אבל גם מחיצות. ולמרות שהאביר חשב תחילת שאין מה להשוות ביניהם ויתרונו בטוח, היא דזוקא חשבה שתיהן יכולים להתאים לה והתחילה להתלבט במין מרם לבחור.

בסוף הלכה לאבא המלך ואמרה "אבא, מה

להלחם בעוז כדי להתקדם, אך בסוף הצלחה ולקראת ערב יכול היה לעלות כבר לקומת השלישית.

לא אספר איך המשיך האביר לפתח את הדלתות הבאות ולהכניע את הלוחמים שמאחוריהם. לא פשוט היה הדבר אך ביום השביעי הוא הצליח להגיע לקומת השבעית, לדלת של חדרה של הנסיכה, ושם יצא מולו פנתר שחור ענק. הוא נלחם בכל עוז בפנתר, וזה פצע אותו קשות, אך בסוף גם הפנתר נהרג והאביר, חבול, עייף ופצוע, פרץ לחדר, אל הנסיכה אהובה.

אלא שהחדר היה ריק..
מה קרה?

אכן, האביר הצעיר והמס肯 ישב על ערמת החיציר ובכה על גורלו עד שהרגיש כי נוגעים בראשו. כשיישר את מבטו ראה את החמור שלו עומד לפניו.

"מדוע אתה בוכה?" שאל החמור.

"כי אינני יודע איך לפתח את דלת הכניסה למגדל" ענה.

"ומדוע לפתח אותה?"

"כי עלי להכניע את הלוחם שעומד מאחוריה."

מואוד חן בעינו, אבל לא ידע איך לעמוד ב מבחן זהה. אין לו כלי נשק, הוא לא יודע להיאבק, מה יעשה? ל千古 את חמורו ורצה לצאת מהארמון, אך

השער היה סגור. השוער אמר לו "בפקודת הנסיכה הلينה - כניסה, תישאר". התישב האיכר הצעיר על ערמת החיציר שעמדה סמוך למגדל, טמן פניו בידיו והתחיל ללבכות על גורלו המר.

ביןתיים האביר התחיל לסובב את המגדל ובדק את מצבו. חיפש, אולי נמצא פתח שני שדרכו אפשר להיכנס, אולי כניסה דרך מרתק. אולי בכל זאת ניתן לטפס על הקיר במקום כלשהו. הלך סביב וסביב ולא מצא כל דרך אחרת אלא רק כניסה אחת. לא הייתה כל ברירה אלא לפתח את הדלת הראשית, נועלה במנעל משובח. ל千古 האביר את גרזו ובמאמץ רב שבר את המנעל ופתח את הדלת. אז קופץ מולו לוחם גבוה וחזק. אבל כישוריו של האביר הספיקו לו כדי להתגבר ולהכניע את הלוחם. אמןם הדבר ל千古 יום שלם אבל אחרי מנוחה קצרה הוא יכול היה כבר לעלות לקומת שנייה.

הדלת בקומת זו סגורה הייתה בשרשראת עבה. ל千古 לאביר שעות רבות ומאות ברומח שלו עד שהצליח לknrou את השרשראת. גם כאן היה צריך

"למה?"

"אחרת הוא לא יתן לי לעלות לקומה השנייה.
ולשם מה לעלות לקומה השנייה?" שאל שוב
החמור.

"לפתח את הדלת השנייה, ולהיאבק עם הלוחם
השני".

"ומה עשה לך זהה?"

"לא כלום, אבל הוא לא יתן לי לטפס הלאה."
ואתה רוצה כך לטפס הלאה והלאה? מודיע?"
שאל שוב החמור.

"כדי להציל את הנסיכה!"

"בשביל מה?"

"כדי להתחנן איתה!"

"از לשם כך אתה רוצה לשבור שבעה מנעולים
יקרים ולהרוג שבעה לוחמים שלא עשו לך כל
רע?"

"וגם את הפנתר השחור" הוסיף הצעיר.

"ולכן אתה בוכה?" שאל החמור.

אבל הצעיר כבר לא בכہ. הוא הרים את ראשו
և הביט סיביב. ופתאום ראה את הקשת ונណן החצים
שהשאיר אחרי האביר. רעיון עלה בראשו. הוא
לקח דף ניר וכותב עליו:

"הנסיכה הלינה, אני אוהב אותך. אני אאמין איך

פשוט אבל מאד רוצה להתחנן איתך."

הוא שם את הדף על החץ וירה לחלון של
הנסיכה. זו הפעם הראשונה שהצעיר החזיק קשת
בידייו והחץ לא הגיע לחלון של הקומה השביעית,

אר הוא ניסה שוב ושוב ומחר שרייה זריז וגם

למד מהר בסוף החץ עם המכתב נפל לחלון

הקומה של הנסיכה הלינה. איש לא הופיע בחalon

אר נדמה היה לו כי הוילון שבצדZZ כמועה. הוא

כתב מכתב שני, בו הסביר כי אין יכול לעלות

למגדל דרך המדרגות והוא רוצה מאוד לראות

את פניה של הנסיכה. ואמנם למחמת ראה את

ראשה של הנסיכה המביטה בסקרנות מהחלון.

מעודד כתוב הצעיר מכתב שלישי והפעם מחלוניה

של הנסיכה נפל פתק קטן, עם מילות חיבה

אחדות. בעבר יומם הנסיכה הودתה גם במכtabה

שהצעיר מוצא חן בעיניה, והוא מוכנה להכיר אותו

מקרוב. אך איך היא תוכל לרדת מהמגדל?

איך באמת? חשב הצעיר. איך פתאום הבית על

חמורו שעמד ליד ערמת החצר וזלל בהנאה.

בחצר כבר הבין היטב האיכר הצעיר והוא התחיל

להעביר את חבילות החצר אל המגדל, מתחת

לחולונה של הנסיכה, ופייר אותו שם. כאשר תחת

החלון התרומות מצא חצר גבוהה, גמיש ורך קרא

הצעיר לנסיכה וביקש שתקפוֹ אֲלֵינוּ. הִיא
התלבטה קשות, פחדה לקפוץ מגובה צזה, אך
כשהבחור הצעיר התחיל לקפוץ על הערימה כדי
להראות לה כמה היא רכה וגמישה, אזרה אומץ
בלבה, וביום השישי קפצה למיטה, בלי שנגרם לה
כל פגע.

הם התחבקו והתנשקו בחום והלינה הובילה את
הצעיר אל הוריה.

"הנה הבוחר שאיתו אני רוצה להתחתן!" אמרה.
המלך והמלכה הופתעו קצת שבחורה דווקא באיכר
פשוט, אך הם סמכו על תבונתה ונתנו את
הסכםתם.

נערכה חתונה מפוארת ונשף שנמשך, כמו בכל
האגודות, שבעה ימים ושבועה לילות. ורק ביום
השביעי גילתה הנסיכה הלינה לכולם מדוע בחירה
בחתן שלה.

כשהמלך שמע את הסיפור, הזמן אליו את
החמור, ציווה להכין לו בגדי שרד מפוארים ורצה
למנתו ליוועץ סתרים שלו. אך החמור לא הסכים.
"אני רק שאלתי שאלות" אמר "ולא נתתי עצות.
אני אסתפק בקצת דשא שאוכל לרעות בו, ושמדי
פעם מישחו משפחת המלוכה ירכב עלי כשעה,
כי מכך אני נהנה".